

венъ християнинъ въ самозабрава и благоговение поглъща съ очи разпятия Христосъ.

Две струйки сълзи, свѣтли подъ пронизващитѣ ги слънчеви лъчи, избликнаха по бузитѣ му. И той се приближи до паметника и цѣлъ изпълненъ съ любовенъ трепетъ, погали хладния бронзъ на масичката.

— „Ти си азъ“, — смутено прошепнаха устнитѣ му и се изкривиха отъ вълнение.

Запетайката седна на скамейката срещу паметника си; облегна се уморено и съ неотслабващъ възторгъ се загледа пакъ въ статуята. И чудно, — той почна дълбоко-дълбоко да въздиша.

— Сега и да умра, и да изчезна нѣкжде, или да ме откраднатъ разбойници, е все едно. Ти си тукъ и винаги ще бждешъ тука. Ти си вѣченъ. Какво съмъ азъ? Най-много още нѣкакви си два-сетъ, тридесетъ или петдесетъ години и свършено. Нѣма ме мене, — а ти ще стоишъ тука, ще пишешъ, пишешъ, пишешъ!... — въ нѣкакво сладко, детско, умиление си повтаряше, като въздишаше той.

Въ това време по алеяга минаха две русокждри момиченца, придружени отъ висока, кокалеста гувернантка, англичанка. и съ детска сериозностъ се спрѣха предъ паметника.

Малкото прѣстче на по-голѣмото момиче се устреми къмъ статуята и посочи Запетайката. То каза :

— Чичо, пише...

По-малката заскача и весело почна да повтаря.

— Чичо пише, чичо пише...

Запетайката, който никога не обръщаше особено внимание на децата, сега ги погледна съ искрена любовъ и нѣжностъ и безъ да разбира